aktiv islam

ramadan 1386
fat'h 1345
december 1966

Islams Ahmadiyya - Rörelse

Under 1800-talets sista tjugu år grundades en rörelse inom Islam, vilken satte som sitt mål att återställa den sanna och ursprungliga Islam i världen och utbreda denna religion, såsom den sista och mest fullkomliga religionen, till alla folk.

Denna rörelse kallades *Islams Ahmadiyya-Rörelse* och grundades av *Hadrat Mirza Ghulam Ahmad*, som var den utlovade Messias och Mahdi som utlovats av profeten *Muhammad* och tidigare profeter. Han kom alltså i de tidigare profeternas anda och kraft för att tjäna Islam och för att ge en tidsenlig förklaring och tolkning av den heliga Quranens fullkomliga lära.

Islams Ahmadiyya-Rörelse företräder alltså den sanna Islam och strävar efter att föra mänskligheten framåt och skapa fred i världen.

Hadrat Ahmad dog 1908 och efterföljdes av sin förste kalif, *Hadrat Nur ud-Din*, som dog 1914. Den andre kalifen, *Hadrat Mirza Bashir ud-Din Mahmud Ahmad*, ledde rörelsens verksamhet i 51 år och lät upprätta många islamiska missioner i olika delar av världen. Han dog den 8 november 1965.

Rörelsens nuvarande överhuvud är *Hadrat Mirza Nasir Ahmad*.

DANMARK:

Islams Ahmadiyya Mission — postgiro 12 47 85
Eggersvej 29 — tel. (01) GEntofte 565
HELLERUP

Islams Ahmadiyya Mission
Poppelvej 8 — tel. (03 422) 407
HØJBY SJ

NORGE:

Islams Ahmadiyya-bevegelse — postgiro 20 04 97
Postboks 46 Abelsø — tel. (02) 21 29 10
OSLO 11

SVERIGE:

Islams Ahmadiyya-Rörelse — postgiro 60 41 04
Steningevägen 4, 3 tr. — tel. (08) 81 26 37
JOHANNESHOV

aktiv islam

Steningevägen 4, Johanneshov, Sverige
Telefon: Stockholm 08 - 81 26 37
Redaktör och ansvarig utgivare: Gunnar H Eriksson

I Allahs, den barmhärtige Förbarmarens namn

Årgång 8 | **Ramadan 1386** | **Nummer 2 (46)**

Kristendommen fra en ny synsvinkel

Af Mirza Ghulam Ahmad, den Forjættede Messias

Jesus døde ikke på korset

Vi giver nedenfor i al korthed nogle få grunde, som angiver falskheden i Jesu påståede opstandelse og himmelfart, og som viser, at han ikke døde på korset.

For det første afgiver evangelierne selv klart bevismateriale for, at Jesus ikke døde på korset. To lejligheder kræver særlig opmærksomhed. Et sted sammenligner Jesus sin egen historie med Jonas' historie. Han kalder tilmed Jonas' historie et tegn. Nu er det imidlertid indrømmet, at Jonas ikke døde i fiskens bug, ejheller var han død, da han blev slugt af den. Hvis man derfor antager, at Jesus var død, da han blev lagt i gravhulen, ville hans tilfælde ikke have nogen lighed med Jonas'.

Denne illustration, som Jesus selv giver som udtryk for sin egen tilstand, giver det klareste og mest tvingende bevis på, at Jesus ikke døde på korset, men for at indse dette må fordommes og vanetænknings slør drages bort. Det viser klart, at han blev taget levende ned af korset, og at han blev lagt levende i sin gravhule, for Jonas var levende, da han blev slugt af fisken. Den ulykke, som ramte Jonas, var resultatet av hans profeti mod hans folk, at straf og svær hjemsøgelse ville træffe dem inden 40 dage. Men da straffen ikke kom indenfor den lovede tid, blev Jonas voldsomt rystet, idet han mente, at folket ville sige, at hans profeti havde været falsk. I frygt for sit folks spot flygtede han derfor til et andet land.

I Jesu tilfælde skete der tilsvarende begivenheder. Han forkyndte også sit folk en profeti, men den blev ikke opfyldt. Han havde sagt dem, at han ville arve Davids trone, grundlægge sit kongerige og herske over Israel.

Men han havde en fejlagtig opfattelse af de profetiske ords virkelige inhold, og derfor var profetien efter hans fortolkning ikke opfyldt, men havde vist sig at være usand.

Derfor var hans sorg stor, og han tænkte på at flygte til et andet land ligesom Jonas, for i evangelierne fortælles det, at han sagde: »En profet er ikke uden ære undtagen i sit eget land« (Matt 13: 57), men før han havde gjort forberedelser til at forlade landet, blev han grebet af jøderne og naglet til korset. Men som ligheden med Jonas viser, frelste den almægtige Gud ham fra døden og lyttede på grund af hans retfærdighed til den bøn, han havde bedt i haven den foregående nat.

Nu havde han en god lejlighed til at tilfredsstille sit hjertes ønske, og derfor drog han bort fra landet i forklædning for at søge efter Israels tabte får, der levede i fjerne lande (de ti stammer bortført til Assyrien og størsteparten af dem, der førtes til Babylon, var aldrig vendt tilbage). Det var af denne grund, han blev kaldt *Jeshua Asaf*.

Jeshua er det hebræiske navn for Jesus, og *Asaf*, den, der søger efter sit tabte folk (jvf Jesu ord: »Og jeg har andre får, som ikke hører til denne fold, også dem må jeg lede, og de skal høre min røst, og den skal blive en hjord og en hyrde« (Johs 10: 16). At disse andre får er israeliter, fremgår klart af Jesu ord: »Jeg er kun sendt til de tabte får af Israels hus« (Matt 15: 24). — *Asaf* betyder efter Gesenius hebræiske lexicon, den, der fører tilbage, spec om helbredelse af spedalske, hvorved de føres tilbage til det menneskelige samfund. O A).

Navnet Jeshua Asaf antog endelig formen Jus Asaf, og under dette navn er Jesus kendt til denne dag. Kort sagt: Jesu lighed med Jonas, som han selv lagde stor vægt på (»der skal kun gives dem eet tegn« eller »intet andet tegn end profeten Jonas' tegn« — Matt 12: 30. O A) var den, at han blev lagt levende i gravhulen, som Jonas blev slugt levende af fisken, og at han flygtede levende fra sit folk til et andet folk som Jonas.

Hvis denne lighed mellem Jonas og Jesus forkastes, må Jesu ord fordømmes som falske, og i stedet for en *lighed* mellem de to profeter vil vi have en åbenbar *ulighed*. Hvis ligheden bekræftes, er konklusionen øjensynlig, at Jesus ikke døde på korset.

Det andet argument, som evangelierne giver os i hænde til støtte for, at Jesus ikke døde på korset, findes i hans bøn i Getsemane have, som han rettede til den Almægtige med ydmyg påkaldelse og under stærk gråd og tårer, af hvilket vi har en indgående beskrivelse i evangelierne. Det er ufatteligt, at en retfærdig mand som Jesus skulle have bedt hele natten og skulle have givet udtryck for sine bønfaldelser under høj gråd og i dyb smerte — og at bønnen så skulle blive afvist (Jesus har selv, Johs 11: 42, sagt, at han vidste, at Gud altid hørte ham — O A).

Målet med Jesu bøn var ene og alene at blive frelst fra korsdøden, for jødernes hensigt med at korsfæste ham var at overbevise masserne om, at Jesus ikke var et retfærdig mand, men en af de falske profeter, som er under Guds forbandelse, og at han derfor led forbandelsens død på korset (5. Mosebog 21: 23, »Enhver, der hænger på et træ, er forbandet af Gud« — O A). Det var derfor, Jesus var så sorgfuld, »sorgfuld til døden« som evangeliet siger. Den forbandelsens død på korset, han frygtede, og som han bad om hele natten at blive frelst fra, for døden i det hele taget var ikke nogen rædsel for ham. Alle disse omstændigheder gjorde det nødvendigt, at den almægtige Gud skulle høre Jesu bøn om sin frelse. Hans bøn blev derfor hørt, og han blev reddet.

Dette siges tydeligt i brevet til Hebræerne, som udgør en del af kirkens kanon: »Og han har i sit jordelivs dage med høje råb og tårer opsendt bønner og nødråb til ham, der kunne frelse ham fra døden, og han blev bønhørt og friet fra sin angst (Hebr 5: 7). Ordene »opsendt bønner . . . til ham, der kunne frelse ham fra døden« er meget betydningsfulde. Denne bøn — siges der yderligere — blev hørt. Hvad er meningen med, at denne bøn »til ham, der kunne frelse ham fra døden« blev hørt — undtagen at Jesus blev frelst fra døden?

Jesu bøn i haven om at blive frelst fra døden blev derfor hørt af Gud, og konklusionen er åbenbar den, at Jesus ikke døde på korset. Vi er overraskede over den intellektuelle uformuenhed hos de kristne, som hævder en teori, der er i direkte modstrid med det nye testamentes klare og utvetydige ord. Hvis ordene i Hebr 5: 7 har nogen mening, er der ingen tvivl om, at Jesu bøn i haven blev hørt, og at han blev frelst fra døden på korset.

Program for

Islamisk center

Eggersvej 29,
København, Hellerup
(Trolley 27 Kildegårdsvej)
(Telefon GEntofte 565)

Hver fredag

Kl. 15.30 *Salat al-Djumu'a* (fredagsgudstjeneste)

Kl. 19.30 Foredrag om Islam, derefter fri diskussion

Kl. 21.00 *Salat al-Maghrib, Salat al-Isha*

Helsingør

Hver fredag

Kl. 19.00 Offentlig møde hos
Halima Hansen,
Kærsangervej 4.

FASTE -
et skridt frem på den rette vej

Af A S Madsen

Islams fem søjler er i virkeligheden lige så mange udviklingstrin på den rette vej, som denne er endeligt og definitivt åbenbaret af Allah, alle fuldkomne egenskabers eneindehaver, den eneste Gud, som ikke har eller behøver nogen ved sin side eller under sig for at fuldføre sin plan med menneskets åndelige, fysiske, økonomiske og politiske udvikling. Efter bekendelsen af troen følger naturligt bønnen, d. v. s. den direkte forbindelse med Gud i tilbedelse og gensidig samtalen. Efter bønnen kommer z a k a t, d. v. s. en praktisk gudstjeneste i tjeneste for medmennesket. Derefter følger fasten, som har rent religiøse, men også praktiske sociale mål, nemlig i udligning af de økonomiske forskelle, som motiv.

Moderne protestantiske teologer har ofte villet pådutte deres følgesvende en distinktion mellem »religion« og »evangelium«, sådan at forstå at »religion« var menneskets (fejlslagne) forsøg på at nå frem til Gud gennem forskellige praktiker, som bøn og faste, medens »evangelium« var Guds kærligheds vej ned til mennesket, der uden denne guddommelige selvåbenbaring var hjælpeløst.

Efter Islam er denne distinktion falsk — helt igennem løgnaktig — og kun opdigtet af folk, hvis åndelige og intellektuelle bankerot kun ville være alt for indlysende, om de ikke fandt på nye »teologier«, der intolerant og skarpt skilte sig fra fortiden, der kun var altfor klart karakteriseret af mangel på viden og personlig erfaring, hvad det guddommelige angik. Her er navnene Luther, Karl Barth og vores egen Lindhardt kun at anskue som konsekvente udtryk for en nedadgående linie i kristelig, europæisk teologi, der er parat til at ofre alt for bare at bevare et skin af teologisk formuenhed.

Efter Islam er religion i alle tilfælde, hvor der er tale om oprindelig sand religion (som tilfældet er ved alle de store historiske skriftreligioner), en Guds given sig selv til kende over for ufuldkomne mennesker, der imidlertid som Guds skabninger ikke er så ufuldkomne, at de ikke kan svare på kaldet, at de ikke kan reagere positivt på Guds frelsesplan. Menneskets fornuft og al dets rationelle stræben er udtryk for dets »gudbilledlighed« og indebærer derfor også, at mennesket ved at følge Guds åbenbarede lov kan nå frem til de højeste grader af Gud-nærhed. Når og hvor den moderne lutherske teologi sætter spørgsmålstegn ved dette, afslører den kun sine eksponenters åndelige uformuenhed og deres totale mangel på gudserkendelse. Her er professor Lindhardt et slående eksempel!

Men også på det moral-teologiske plan er den moderne lutheraner blevet så eftertrykkeligt slået af marken af hele den moderne videnskabelighed og dens krav, at man må hengive sig til etisk falskmøntneri i den helt store stil. Man indrømmer, at »godt« og »ondt« er værdidomme og som sådanne relative, fordi man aldrig har forsøgt at bruge det, man havde tilovers af forstand efter århundreders afvænning til at forsøge at *forstå*, hvad det vil sige, at et menneske handler »godt« eller »ondt«. Man har fornægtet sit teologiske udgangspunkt, simpelthen fordi man bukkede under og intet fornuftigt havde at sige imod atheisterne og agnostikerne, hvis postulater kom til at stå som næsten selvindlysende aksiomer.

Hvis man havde *vidst*, at Gud er en levende Gud, der stadigt og i al evighed giver sig til kende, hvor der i oprigtighed kaldes på Ham, ville man i samme åndedræt have indset, at det skabte, som det kommer fra Guds hånd, ikke er ondt, ikke er behæftet med nogen »arvesynd«. Så ville man også have kunnet arbejde sig frem til, at det ene og alene er menneskets *brug eller misbrug* af Guds gaver, der kan betegnes som hhv. »godt« og »ondt«.

I denne sammenhæng må den islamiske faste ses og forstås. Den er ikke et dødsdømt menneskes fortvivlede forsøg på at behage Gud, som om Han havde smiger eller ros som et behov. Den er et af de midler, som Gud selv har *åbenbaret* for at hjælpe sin skabning frem mod det mål, der er hensigten med skabelsen, at mennesket på sit plan forsøger med de gudgivne midler at realisere de guddommelige egenskaber i sin egen person og i sine egne omgivelser.

— Kald på Mig, thi Jeg er nær. Jeg hører den bedendes bøn, når han anråber Mig, siger Allah selv i åbenbaringen af befalingen om at faste i måneden ramadan fra gry til solnedgang. Med andre ord, hellig dig helt Gud, sæt din fulde fortrøstning til Ham, og Han vil ikke svigte sit løfte, for Allahs sædvane er uden ændring eller omskiftelse. Islam lærer, og sande muslimer ved, at Gud er en levende realitet! Og de indbyder også deres vildfarne kristne brødre til at vende sig fra al menneskesøns-dyrkelse og vende sig til Den, der alene kan hjælpe, fordi Han som den Eneste er Almægtig, Alvidende, Barmhjertig, Nådig, Kærlig, og Den, der altid gennemfører sin plan med mennesket.

Giv da afkald på de fysiske fornødenheder i denne hellige måned i det af Gud fastsatte tidsrum, og brug din tid til at læse Hans fuldkomne ord og til at søge Ham i tilbedelse og bøn. Om Allah vil, vil du også erfare Hans levende magt og kærlighed i dit liv.

Madrasa Talim al-Islam

En gang om måneden afholdes der søndagsskole for de muslimske børn i Danmark. Børnene er fra tre år og opefter.

Vi begynder kl. 13.00 og slutter ca kl. 16.00. Først er der undervisning i de mest elementære islamiske udtryk på arabisk og betydningen af dem. Derefter fortælles om profeten Muhammads (s. a. w. s.) liv. Så har børnene frikvarter med forfriskninger, hvorpå der enten er arrangeret udflugt eller blot en time med leg og tegning.

Søndag den 16. september blev der for første gang holdt søndagsskole. Den blev åbnet af vores bror fra Amerika *Yusuf Latif*, som holdt en kort tale til børnene, hvori han bl. a. udtrykte sin glæde over at se, at børnene nu danner deres menighed, hvor de skal lære om Islam; thi, som han sagde, de tilhører den generation, som skal føre Islam videre efter os. De skal være punktlige i deres bønner, elske Allah og gøre deres bedste for udbredelsen af Islam. Han fortalte dem, hvor glad han havde været for at møde dem og sluttede med *as-Salamu alaikum* til hver enkelt af dem.

Den samme søndag blev børnene kørt ud for at se moskéen, hvorefter der blev holdt eftermiddagsbøn.

Lørdagskole i Malmö

Hver lørdag holdes fra kl. 13.00 til kl. 14.00 skole for muslimske børn i Malmö.

Alle kan nu *Kalima* (trosbekendelsen) og de viktigste udtryk på arabisk, og næsten alle kan fremsige *Surat al-Fatiha*, Quranens 1. kapitel.

I november vil de svenske og de danske børn have to fællesmøder, det ene i Malmö og det andet i København, *in sha Allah*.

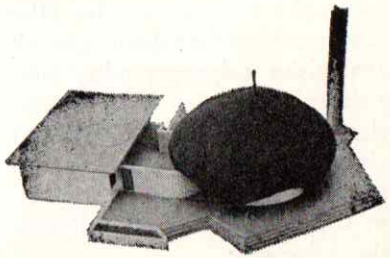

Moskéen i Hvidovre

Status for moskébyggeri ved begyndelsen af november

Kublen på moskéen er ved at være klar til sprøjtestøbning af betonskallen; støbningen ventes påbegyndt omkring den 10. november.

Stiftmosaikken til den udvendige beklædning af kublen er ankommet fra Italien.

Boligen har nu været under tag i en måneds tid, og centralvarmeanlægget er ved at være færdigmonteret.

In sha Allah kan *Id al-Fitr* i januar afholdes på Eriksminde Allé.

Brevet til Heraklios

av Truls Bølstad

Fra Muhammad, Allahs tjener og sendebud. Til romernes fører, Heraklios. Fred være med enhver som følger den guddommelige rettledningen.

Etter dette, konge, innbyr jeg deg til Islam. Bli muslim. Allah vil beskytte deg mot alle ulykker og belønne deg dobbelt. Men om du fornekter og forkaster dette budskapet, da bærer du på dine skuldre ikke bare skylden for ditt eget avslag, men også skylden for dine undersåtters.

Si: „Bokens folk! Kom til en likelig overenskomst mellom dere og oss om at vi tilber ingen annen enn Allah, og at vi ikke gir Ham noen like, og at noen av oss ikke tar noen andre som herrer ved siden av Allah". Men om de vender seg bort, så si: „Bær vitne om at vi har underkastet oss Allah."

Dette var ordlyden i det brevet som Muhammad *(s. a. w. s.)* sendte til keiser Heraklios i året 628.

Heraklios var bysantinsk keiser i tiden 610—641, og det finnes i Quranen 30: 3—5 en profeti om ham og hans motstander perserkongen (denne profetien ble omtalt i forrige nummer av „aktiv islam"). Keiser Heraklios var svært interessert i religion, og tradisjonen vet å fortelle at han viste slik sympati for Islam at det vakte hans stormenns misnøye. Han spilte en viktig rolle under den monofysittiske strid i Oldkirken.

Da keiseren hadde fått Muhammads brev lest opp og oversatt for seg, spurte han sine menn om det fantes noen arabisk karavane i byen. På denne tid var tilfeldigvis *Abu Sufyan* i byen med en handelskaravane.

Abu Sufyan var en mektig mann i Makka, og en innbitt motstander av Islam. Han var Makkas leder da byen overga seg til Muhammad i år 630, og først på den tiden ble han muslim.

Han ble ført fram for keiseren som i nærvær av Muham-

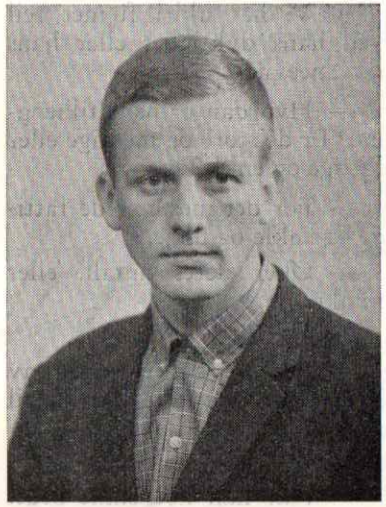

Truls Bølstad

mads sendemenn stilte ham endel spørsmål:

Heraklios: Kjenner du denne mannen som hevder å være profet, og som har sendt meg et brev? Kan du si meg hva slags familie han kommer fra?

Abu Sufyan: Han kommer fra en fornem familie og er en av mine slektninger.

— Har det vært arabere før ham som har stått fram med liknende krav som hans?

— Nei.

— Grep dere ham noengang i å fare med løgn før han sto fram med sitt krav?

— Nei.

— Har det vært noen konge eller hersker blant hans forfedre?

— Nei.

— Hvordan vil du betegne hans dyktighet og hans dømmeevne?

— Vi har aldri funnet feil ved hans dyktighet eller hans dømmeevne.

— Hvordan er hans tilhengere? Er de store og mektige eller fattige og enkle?

— For det meste er de fattige og enkle og unge.

— Øker deres antall, eller minker det?

— Det øker.

— Hender det at noen av hans tilhengere faller tilbake til sin gamle tro?

— Nei.

— Har han noensinne brutt en avtale?

— Foreløpig ikke, men vi har nylig inngått en ny avtale med ham. La oss se hva han gjør med den.

— Har dere kjempet noe mot ham?

— Ja.

— Hva var resultatet?

— Seier og nederlag har vekslet mellom ham og oss som skovlene i et vannhjul. I slaget ved Badr, for eksempel, hvor jeg forøvrig ikke deltok, greide han å overmanne vår styrke. I slaget ved Uhud hvor jeg hadde ledelsen over våre tropper, slo vi ham. Vi sprettet opp magene på dem og skar av dem ørene og nesen.

— Men hva lærer han?

— At vi skal tilbe den Ene Gud og ikke likestille noen med Ham. Han preker mot de guder som våre forfedre dyrket, og istedenfor ønsker han at vi bare skal tilbe den Eneste Gud, bare tale sannhet og alltid holde oss borte fra det som er fordervelig og lastefullt. Han formaner oss å være gode mot hverandre, holde våre avtaler og gjøre vår plikt.

Disse Abu Sufyans svar gir oss et interessant innblikk i hvordan Muhammads motstandere bedømte ham, og hvordan de oppfattet hans lære.

Avtalen som Abu Sufyan nevner, ble inngått ved *Hudaibiyya* i 628 mellom makkanerne og muslimene. Den ble snart brutt, ikke av Muhammad, men av Abu Sufyans menn, og dette ble innledningen til muslimenes erobring av Makka.

Han viser tross mot Våre tegn

Av Truls Bølstad

Overlat til Meg å ta Meg av ham som Jeg skapte alene. Jeg ga ham umåtelig rikdom og sønner som er om ham, og Jeg ga ham alt som er nødvendig. Likevel trakter han etter at Jeg skal gi ham mer. Visselig ikke! for han viser tross mot Våre tegn. Jeg skal snart legge på ham en tung byrde. Han spekulerte og grublet. O ve, som han grublet. En gang til: O ve, som han grublet. Så så han, så rynket han brynene og skulte, så vendte han seg om og var ringeaktende. Han sa: „Dette er ikke noe annet enn overlevert trolldom. Dette er ikke noe annet enn menneskетale." Snart skal Jeg kaste ham i helvetes ild. Og vet dere så hva helvetes ild er? Den sparer ingenting og levner ingenting. Den svir huden. *(Quranen 74: 12—30)*

I forrige nummer av „aktiv islam" omtalte vi profetien om romernes seier over perserne som står i Quranen 30: 3—5. Det var en profeti som gikk i oppfyllelse mens Profeten *(s. a. w. s.)* ennå levde. Oppfyllelsen av denne ene profetien er forsåvidt tilstrekkelig svar på påstanden om at det eneste mirakel som kan tillegges Quranen, er språket og stilen.

Menneskene krever tegn på at en profet eller et religiøst skrift er inspirert av Allah. Det er forståelig. Riktignok sa Jesus til de skriftlærde: „En ond og utro slekt krever tegn" (Matt. 12:39) og til folket: „Denne slekt er en ond slekt; den krever tegn" (Luk. 11: 29), men dette sa han under helt spesielle forhold.

Menneskene krever tegn, de er nødt til å kreve tegn om de skal makte å skille mellom sanne og falske profeter. Derfor har også alltid Allah vist menneskene tegn gjennom Sine profeter, men til gjengjeld har Han krevet menneskenes tro. Om menneskene har forkastet profetene på tross av de tegn de kom med, da har straffen rammet dem.

Når de som forkaster Muhammad *(s. a. w. s.)* og Quranen under henvisning til at Muhammad *(s. a. w. s.)* ikke gjorde tegn og undere, og at Quranen ikke inneholder profetier som kan bevise riktigheten av dens og muslimenes påstand om at den er Allahs Ord, får se at de tegn som de forlanger, finnes, da må de også ta konsekvensen av dette.

Vi har allerede omtalt en profeti som gikk i oppfyllelse („aktiv islam" nr 1), og følgelig brakt ett bevis. Her skal vi bringe nok ett. Så er det opptil hver og en å ta konsekvensen.

Sitatet fra Quranen som åpnet denne artikkelen, inneholder en profeti om Walid ibn Mughira. Sure 74 er en av de tidligste surer, og ble åpenbaret i Makka. Walid ibn Mughira var en av de ledende menn i Makka. Han var rik (som det står i vers 13) og hadde mange sønner

(nevnt i vers 14). Da makkanerne skulle ombygge Kaba, var mange av dem redde for å begynne nedrivningen. Da gikk Walid ibn Mughira fram og påbegynte arbeidet, og snart kom de andre etter. Dette skjedde før Muhammad *(s. a. w. s.)* mottok kallet, og mens Kaba fremdeles var et sentrum for avgudsdyrkerne.

Da Muhammad *(s. a. w. s.)* trådte fram som profet, avviste Walid ibn Mughira hans budskap på den måten som omtales i versene 19—26, og han var en av hovedmennene i motstanden mot Allahs Sendebud. I kraft av sin ætt, sin rikdom og sine mange sønner, alt ting som sto høyt i arabernes bevissthet, var han en farlig motstander, og han visste å gjøre nytte av sin makt både mot Islam og mot Profeten personlig.

Men hva er et menneske mot Allah?

Vers 18 lyder: „Jeg skal snart legge på ham en tung byrde", og dette gikk i oppfyllelse ganske snart. I år 1 etter Hidjra døde Walid ibn Mughira av en gammel sårskade som var gått opp igjen, men før det kom så langt hadde han tapt det meste av sin rikdom, mistet flere av sine sønner og lidd den forsmedelighet å se tre av sine sønner bli muslimer.

En profeti var gått i oppfyllelse!

Middelalderens autoritetstro - og vår

av Truls Bølstad

Vi hadde time i historie. Læreren fortalte om middelalderen. Det var tydelig at han ikke syntes særlig vel om den epoken, og stemmen hans som var livfull og ivrig når han fortalte om oldtidens stormenn og bedrifter, var flat og livløs. Men så var det som om den ble fylt med spott, og han begynte å fortelle en historie om middelalderens skolastikere:

— Når middelalderens vitenskapsmenn skulle ha rede på hvor mange tenner en hest hadde, da bladde de i sine skrifter og spurte hverandre: „Hva har Aristoteles skrevet om dette?" Ingen tenkte på å gå bort til en hest og telle.

Jeg husker ennå hvordan klassen lo, lo av munterhet over middelalderens dumme vitenskapsmenn, lo av glede over lærerens tilbakevendte engasjement.

Det har gått noen år siden den gang. Nå har jeg selv historie som fag, og jeg vet at vi nok har undervurdert middelalderens lærde. De rehabiliteres i vår tid, de som så mange andre, men deres hang til å påberope seg Aristoteles' autoritet kaller fremdeles på smilet, om enn smilet kanskje er litt mindre spottende enn før.

Min lærers fortelling dukker gjerne opp i erindringen når jeg leser ting som „kapitlene i Quranen er ordnet etter lengde", „det finnes ikke profetier i Quranen", „Quranen er kjedelig og uleselig for Vestens mennesker" og så videre, for det er jo det merkverdige at de færreste som uttaler seg om Quranen, noensinne har lest den. De støtter seg gjerne til hva andre har sagt eller skrevet om den.

Hva som fikk meg til å skrive ovenstående, var en samtale som jeg nylig deltok i. Vi snakket om Quranen, og jeg fikk høre nettopp slikt som at Quranens kapitler er ordnet etter lengde og at den følgelig er usammenhengende, at Quranen er kjedelig og ikke inneholder noe som kan tyde på at den er Guds Ord.

Om de selv hadde lest Quranen? Nei, men . . .

Det fantes en Quran for hånden, og så var det jo lett å vise at kapitlene såvisst ikke er ordnet etter lengde, samt påvise endel profetier som i alle fall kunne skape en smule usikkerhet angående den skråsikre påstanden om at det ikke fantes noe som kunne tyde på at Quranen var Guds Ord.

Det sto igjen to påstander, at Quranen var usammenhengende, samt at den var kjedelig. Det siste er helt og holdent en vurderingssak, men for begge påstanders vedkommende gjelder det at man må ha lest hele Quranen før man kan uttale seg med noen som helst rett.

Neivisst, de hadde ikke lest Quranen, men de uttalte seg med stor sikkerhet. Hvordan kunne de det? Jo, ganske riktig, de siterte hva andre har sagt eller skrevet om Quranen, de henviste til leksika og oppslagsbøker, til Voltaire og andre kjente og ukjente navn. Quranens ord kjente de ikke, bare andres ord om Quranen. Hva de hele tiden henviste til var autoriteten, autoriteten som de trodde på og som de satte høyere enn faktum.

Aristoteles' disipler lever også i dag.

Nytt fra Norge

Fra og med desember vil det hver fredag avholdes møte på Bryne. Møtene arrangeres først og fremst for at interesserte skal kunne få en innføring i Islam. Nærmere om tid og sted står på en annen plass i dette nummer.

Møtene i Oslo fortsetter som hittil.

Program for Islams Ahmadiyya-Bevegelse i Norge

BRYNE

Hver fredag
kl. 19.30 Samtale om Islam
Møtene avholdes hos
Ole Devold, Kringlemyr, Bryne.

OSLO

Hver fredag
kl. 15.30 Fredagsgudstjeneste
kl. 19.30 Samtale om Islam
kl. 21.00 Kveldsbønn
Møtene avholdes hos
Bølstad, Brettevillesgate 15, Oslo 4 (telefon 21 29 10).
Trikk 2 eller 11 til Sandaker.
Alle interesserte er velkommen.

Vem är muslim?

Av Gunnar H Eriksson

En muslim är en person som underkastat sig Guds vilja, dvs som alltid strävar efter att handla så som Gud vill att han skall handla. En muslims bästa vägledning finns i Guds ord, den heliga Quranen, och i Hans profet Muhammads föredöme, sunna. Att leva efter Quranen och Profetens sunna är inte endast fullt möjligt även i 1900-talets Skandinavien, det är rent av den enda möjligheten att i ett materialistiskt samhälle bevara sin rätta kontakt med Gud.

Sju trosartiklar

Islamisk tro har av profeten Muhammad, Allah välsigne honom och give honom frid, sammanfattats så:

— Trons pelare är tron på Allah och Hans änglar och Hans skrifter och Hans profeter och på den yttersta dagen och på domen och på förutbestämmelsen av gott och ont från Allah, den Upphöjde.

Tron på Allah

Tron på Allah innebär att man tror på Guds existens, på Hans väsens, egenskapers och gärningars enhet och på Hans egenskaper och deras oföränderlighet, så som de framställs i den heliga Quranen. Ordet *Allah* är ett egennamn, som aldrig använts om annat än den ende sanne Guden. Det är därför överlägset det svenska ordet *Gud*, som med liten bokstav också används om avgudar. En av Allahs viktigaste egenskaper är att Han uppenbarar Sin vilja för mänskligheten genom att sända den profeter. Denna egenskap är lika oföränderlig som Hans barmhärtighet och Hans allmakt. Att hävda att Allah visserligen fordom sände profeter till människorna, med eller utan en ny helig skrift, men att Han nu inte längre gör det, det är detsamma som att säga att Allah förändras, dvs inte är en enda Gud.

Tron på Allahs änglar

Tron på Allahs änglar innebär att man tror på den självständiga tillvaron av en annan skapelse än mänskligheten, en skapelse med uppgift att göra Allahs vilja och hjälpa oss människor att också göra den. Änglarna har alltså satts i människornas tjänst och är inga högre varelser, inga medlare mellan människorna och Allah.

Tron på Allahs skrifter

Tron på Allahs skrifter innebär att man erkänner sanningen i de olika uppenbarelser Allah givit olika folk och kulturer, i deras ursprungliga form, samt att man erkänner Quranen som den enda intakt bevarade gudomliga lagen, giltig nu och för all framtid. Den är från början till slut Allahs ord, som Han uppenbarat för profeten Muhammad, Allah välsigne honom och give honom frid. Allah har lovat bevara Quranen oförändrad för all framtid, varför ingen annan uppenbarelse någonsin kommer att ersätta eller komplettera den som allmängiltig religiös lag. Quranen innehåller dels anvisningar genom vilka man kan inse att Allah existerar och att det är Han själv som uppenbarat Quranen, dels en etik och en lag som täcker alla de områden av mänskligt liv som behöver regleras. Quranen har uppenbarats på arabiska, då endast detta språk är lämpat att återge den outsinliga källa av vägledning som Allahs ord utgör.

Tron på Allahs profeter

Tron på Allahs profeter innebär att man tror på alla de profeter som upprests av Allah bland alla folk i alla tider, och att man inte gör någon skillnad mellan dem. De utförde alla sitt uppdrag, och Allah kräver, att vi erkänner alla Hans sändebud. Alla profeter var människor, då de skulle tjänstgöra som föredöme för andra människor, och därför har också alla profeter utan undantag dött och begravts på denna jord. Muhammad är *profeternas insegel* för att han fick mottaga den högsta, den yppersta uppenbarelsen, Quranen, så att hans namn för alltid skall komma att vara förknippat med den gällande gudomliga lagen. Varje sann efterföljare av Muhammad, varje sann muslim, men inga andra, har också Allahs löfte i den heliga Quranen att de kan uppnå den höga andliga ställning, som profetskapet innebär. I vår egen tid har Allah också upprest en profet för att förnya den sanna Islam och åter göra muslimerna till en enda församling. Denne profet var *Hadrat Mirza Ghulam Ahmad*, och det är nu nödvändigt för varje sann muslim att också innefatta honom i sin tro på Allahs profeter.

Tron på den yttersta dagen

Tron på den yttersta dagen innebär att man tror på att den nuvarande materiella världen en gång kommer att få ett slut, och att vi därefter kommer att uppstå i form av en ny skapelse, i vilken vår ställning påverkas av vår vandel i det nuvarande livet.

Tron på domen

Tron på domen innebär att man tror på att Allah kommer att bedöma alla gärningar, bestraffa eller förlåta synder och rikligen belöna förtjänster.

Straffets uppgift är här, liksom i det nuvarande livet, att förbättra syndaren och bereda honom eller henne för inträde i det eviga paradiset i Allahs närhet.

Tron på förutbestämmelsen

Tron på förutbestämmelsen av gott och ont från Allah innebär att man tror på att Allah redan i skapelseakten avgjorde i vilken utsträckning bruket av allt skapat medför goda följder, alltså är gott, och i vilken utsträckning det medför dåliga följder, alltså är ont.

Intet är i sig självt gott eller ont — det rätta bruket av skapelsen är gott, missbruket är ont. Vi har själva möjlighet till fritt val mellan rätt bruk och missbruk, men följderna av vårt val är förutbestämda.

Fem kulthandlingar

Allahs sändebud Muhammad, Allah välsigne honom och give honom frid, har sagt:

— Islam har fem kulthandlingar, nämligen vittnesbördet om att det inte finns någon gudom utom Allah och att Muhammad är Allahs sändebud, förrättandet av bönen, betalandet av fattigskatten, fastan i ramadan och vallfarten till Allahs tempel, Kaba, för den som har möjlighet därtill.

Vittnesbördet — Islams trosbekännelse

Man blir muslim genom att frivilligt, av inre övertygelse, inför två vittnen läsa vittnesbördet om att ingen eller intet utom Allah är värdigt tilltro, fruktan, förtröstan eller tillbedjan samt om att Muhammad endast är Allahs *sändebud*.

Som muslim skall man efter sin bästa förmåga söka förrätta bönen på de fastställda tiderna, tidigt på morgonen, tidigt på eftermiddagen, sent på eftermiddagen, tidigt på kvällen och sent på kvällen, betala fattigskatten på 2,5 procent varje år om man har ett kapital överstigande några hundra kronor, fasta under månaden ramadan från gryning till solnedgång (se sid. 17) samt i mån av förmåga besöka Allahs heliga tempel, Kaba, det första tempel som upprättats på jorden, under vallfartstiden, de tio första dagarna i månaden dhu l hiddja.

Hur man blir muslim

En människa som tror på Islams trosartiklar och som är beredd att underkasta sig den disciplin som de olika kulthandlingarna och Quranens bud i fråga om andra ting innebär, blir muslim genom att först taga ett helt informellt bad i det egna badrummet och därefter inför två muslimiska vittnen förklara sin tro på Islam genom att läsa vittnesbördet om Guds enhet och Muhammads profetskap, gärna förestavat av något av vittnena:

Ashhadu an la ilaha illa-llah wa ashhadu anna muhammadan rasul ullah —

Jag vittnar, att det inte finns någon gudom utom Allah, och jag vittnar att Muhammad är Allahs sändebud.

Program för AHMADIYYA-RÖRELSEN

Steningevägen 4, 3 tr (Winterhjelm-Eriksson), Stockholm-Johanneshov. (Buss 90 från T Gullmarsplan till Sköntorpsplan) Tel. 81 26 37

VARJE FREDAG utom under ramadan (15 dec.-12 jan.)
Kl 1930 Samtal om Islam
Kl 2100 Kvällsböner

Alla intresserade är hjärtligt välkomna

Den sanna Islam skall segra

En profetia
av den utlovade Messias

Låt hela världen vittna, att jag profeterar i Guds, himlarnas och jordens Herres, namn, att Han skall utbreda mina efterföljare över hela jorden och låta dem segra över alla andra folk genom förnuftiga diskussioner.

De dagar nalkas och är mycket nära, då den religion jag predikar, *Islam*, skall vara den enda religion som hedras på jorden.

Gud den Allsmäktige skall välsigna denna religion och denna rörelse på ett underbart sätt och skall omintetgöra var och en som tänker på att motarbeta den.

Den seger Islam skall vinna kommer att vara bestående, och dess överlägsenhet skall vara till tidens ände.

Minns att ingen skall komma ned från himlen. Alla våra nu levande motståndare kommer att dö utan att ha sett Jesus, Marias son, komma ned från himlen. Deras efterlevande barn kommer också att gå bort utan att någon av dem sett Jesus, Marias son, komma ned från himlen.

Generationer kommer att gå under utan att se Marias son komma ned från himlen. Gud kommer att skapa oro i deras hjärtan. Den tid då korset hölls i ära har flytt. Människorna börjar anse att världen har tagit en annan vändning trots att Jesus, Marias son, inte kommit ned från himlen. Förnuftiga människor kommer då att överge denna tro, och tre århundraden skall inte ha förrunnit från i dag, då de muslimer och kristna, som väntat på Jesus, skall misströsta om hans återkomst.

Deras misströstan skall få dem att uppge denna tro. Det skall då endast finnas *en tro* i världen och endast en fullkomlig Gud, *Allah*.

Jag har endast kommit för att så säden. Denna säd har utsåtts av min hand. Den skall nu växa och ge frukt, och ingen skall kunna hindra dess tillväxt.

Maqam Ibrahims kupol

Sa'udiarabiens pilgrimsministerium och religiösa auktoriteter har beslutat ersätta den existerande kupolen över Maqam Ibrahim — Abrahams ståplats — vid Kaba i Makka med en mindre kupol av kristall. Syftet med detta byte är att bereda det ständigt ökande antalet pilgrimer större rörelsefrihet runt Kaba, då den nya kupolen kommer att ta avsevärt mindre plats.

Hadrat Maulana
Djalal ad-Din Shams
f. d. missionär i
Damaskus, Haifa och
London, avled i Sargod'ha,
Pakistan, den 13 oktober
1966.

Vi tillhör Gud, och till Honom skall vi återvända. Må Gud rikligen välsigna honom och beskydda och bistå hans familj. Amin.

Schweiz

Vid ett möte i Zürich-mosken insamlades 1.000 schweizerfrancs till förmån för offren för jordbävningen i Turkiet.

Storbritannien

Mr Bashir Ahmad Orchard, som nu återvänt från många års missionsarbete i Västindien, höll ett föredrag i Samfundet Londons Moské om missionsteknik. Något senare utsågs han att verka som missionär i Glasgow, där han redan har infört regelbundna fredagsgudstjänster.

FÖDDE

Vår dotter FATIMA
Siv och Omer Osmanagić
Malmö 25/8 1966

Vor søn DAWUD YUSUF
Pernille Utzon-Frank og
Djamal Ahmad Kaas Ibsen
København 1/10 1966

Fal-hamdu lillah!

Bönetider

Den islamiska månaden *shaban* började den 15 november*), *ramadan* börjar den 14 december*), *shawwal* den 13 januari 1967, *dhu l qada* den 12 februari, *dhu l hiddja* den 13 mars, *muharram 1387* den 12 april.
*) en dag senare i Oslo och Stockholm.

Härnedan anges tidsgränserna för morgonbönen och tiderna för kvällsbönerna i de skandinaviska huvudstäderna.

1 december			
København	06.45-08.10	15.45	17.20
Oslo	07.05-08.50	15.20	17.10
Stockholm	06.30-08.15	15.00	16.45
15 december			
København	07.00-08.30	15.45	17.20
Oslo	07.20-09.15	15.10	17.05
Stockholm	06.50-08.35	14.50	16.40
1 januari			
København	07.05-08.35	15.50	17.25
Oslo	07.30-09.15	15.25	17.15
Stockholm	06.55-08.40	15.00	16.50
15 januari			
København	07.00-08.30	16.10	17.40
Oslo	07.20-09.05	15.50	17.35
Stockholm	06.50-08.30	15.25	17.05
1 februari			
København	06.40-08.05	16.45	18.10
Oslo	06.55-08.30	16.30	18.10
Stockholm	06.25-08.00	16.05	17.40

Nya muslimer

Under september och oktober har elva personer antagit Ahmadiyya eller den sanna Islam, nämligen två i Storbritannien, två i Tyskland och sju i Nederländerna. *Al-hamdu lillah* (all lovprisning tillhör Gud)!

europislam

BODONITRYCK, STHLM 1966

FASTETIDER UNDER RAMADAN 1386
(14 el. 15 december 1966—12 januari 1967)

Ramadan	København	Dec.-Jan.	Oslo	Stockholm	Ramadan
1- 8	06.56-15.39	14-21	07.19-15.12	06.48-14.48	1- 7
9-15	07.02-15.43	22-28	07.24-15.17	06.53-14.53	8-14
16-23	07.04-15.53	29- 5	07.25-15.28	06.54-15.03	15-22
24-30	07.01-16.04	6-12	07.21-15.42	06.50-15.17	23-29